

- 15.02.1995 р., № 60/95-ВР // Відом. Верх. Ради України. – 1995. – № 10.– Ст. 60.
10. Положення Державної служби України з контролю за наркотиками: Указ Президента України від 13.04.2011 р., № 457/2011 р. // Офіц. вісн. України. – 2011. – № 29.– Ст. 1263.
 11. Про затвердження переліку наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів: постанова КМ України від 06.05.2000 р., № 770 // Офіц. вісн. України. – 2000. – № 19.– Ст. 789.
 12. Про затвердження Порядку провадження діяльності, пов'язаної з обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, та контролю за їх обігом: постанова КМ України від 03.06.2009 р., № 589 / /Офіц. вісн. України. – 2009. – № 44. – Ст. 1477.
 13. Загальна теорія держави і права: підруч. [для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл.] / [М.В. Цвік, О.В. Петришин, Л.В. Авраменко та ін.]. – Х.: Право, 2010. – 584 с.
 14. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підруч. / О.Ф. Скакун. – Х.: Еспада, 2009. – 752 с.
 15. Стальгевич А.К. Некоторые вопросы теории социалистических правовых отношений / А.К. Стальгевич // Советское государство и право. – 1957. – № 2. – С. 23-33.
 16. Адміністративне право України: підруч. / Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, В.В. Богуцький [та ін.]. – Х.: Право, 2010. – 624 с.
 17. Стеценко С.Г. Адміністративне право України: навч. посіб. / С.Г. Стеценко. – К.: Атіка, 2009. – 640 с.
 18. Адміністративне право України: підруч. / за ред. Т.О. Коломоець. –К.:Істина, 2009.– 480 с.
 19. Кикоть Г.В. Юридичні факти в системі правовідносин: дис.... канд. юрид. наук: 12.00.01 / Г.В. Кикоть; ІДП НАН України. – К., 2006. – 198 с.
 20. Теория государства и права: курс лекций / под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. – [2-е изд., перераб. и доп]. – М.: Юрист, 2002. – 776 с.
 21. Исаков В.Б. Юридические факты в советском праве / В.Б. Исаков. – М.: Юрид. лит., 1984. – 144 с.

УДК 342.9: 5.08

ПІДСТАВИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОСАДОВИХ ОСІБ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ

Шурупова К.В., к.ю.н., доцент

Криворізький національний університет

У дослідженні автор розглядає актуальність проблем, пов'язаних із визначенням підстав адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про доступ до інформації. Автор детально описує такі підстави, як ненадання відповіді на запит, неоприлюднення інформації, необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом, нездійснення реєстрації документів, навмисне приховування або знищення інформації чи документів.

Особлива увага приділена аналізу порушень інформаційного законодавства з боку посадових осіб державних органів в Україні.

Ключові слова: право на доступ до публічної інформації, адміністративна відповідальність посадових осіб державних органів за ненадання або несвоєчасне надання інформації, трискладовий тест, інформаційний запит, неоприлюднення інформації, приховування або знищення інформації.

Шурупова Е.В. ОСНОВАНИЯ АДМИНИСТРАТИВНОЙ ОТВЕТСТВЕННОСТИ ДОЛЖНОСТНЫХ ЛИЦ ГОСУДАРСТВЕННЫХ ОРГАНОВ ЗА НАРУШЕНИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА О ДОСТУПЕ К ИНФОРМАЦИИ / Криворожский национальный университет, Украина

В исследовании автор рассматривает актуальность проблем, связанных с определением оснований административной ответственности должностных лиц государственных органов за нарушение законодательства о доступе к информации. Автор детально описывает такие основания, как непредоставления ответа на запрос, необнародование информации, необоснованное отнесение информации к информации с ограниченным доступом, неосуществления регистрации документов, умышленное укрывательство или уничтожение информации или документов.

Особенное внимание уделено анализу нарушений информационного законодательства со стороны должностных лиц государственных органов в Украине.

Ключевые слова: право на доступ к публичной информации, административная ответственность должностных лиц государственных органов за непредоставление или несвоевременное предоставление информации, трехсложный тест, информационный запрос, необнародование информации, укрывательство или уничтожение информации.

Shurupova K.V. GROUNDS OF ADMINISTRATIVE RESPONSIBILITY OF PUBLIC SERVANTS OF PUBLIC ORGANS FOR VIOLATIONS LEGISLATION ACCESS TO INFORMATION / Krivorizion national university, Ukraine

In research an author examines actuality of the problems related to the decision of grounds of administrative responsibility of public servants of public organs for violation of legislation about access to information. An author describes such grounds as ungrants to the answer for a query, unpromulgations of information, groundless taking of information to information with a limit access, unrealizations of registration of documents, intentional concealment or elimination of information or documents in detail.

The special attention is spared to the analysis of violations of informative legislation from the side of public servants of public organs in Ukraine.

A right on access to public information is the constitutional human right, envisaged and assured by the article of 34 Constitutions of Ukraine, that, in turn, is base on positions of the article of a 10 Convention about the protection of rights and fundamental freedoms of man, article 19 of General declaration of human rights, articles 18 and 19 the International pact about громадянські and political rights and others like that. Yes, each a right is avouched for on freedom of idea and word, on free expression of the looks and persuasions. Everybody has a right freely to collect, to keep, to use and distribute information orally, in writing or by other method – on the choice.

Investigating a right on access to information, logical will be to define the basic aspects of violation of such right. An institute of administrative responsibility of public servants of public organs for violation of legislation about access to public information is one of guarantees of his proper realization. However, pay attention to necessity of establishment of clear list of approvals that come for what come for public servants at the feasance of certain offences.

Yes, Law of Ukraine "On access to public information" in a century 24 determines, except enumerated before, next grounds of responsibility:

- a) 1) ungrant to the answer is for a query;
- 2) unpromulgations of information;
- 3) groundless attributing of information to information with a limit access;
- 4) unrealizations of registration of documents;
- 5) intentional concealment or elimination of information or documents.

In relation to legal responsibility for an ungrant to information it should be noted that the mostly indicated offences pull administrative responsibility.

One of actual directions of reformation of the Ukrainian administrative law there is modernisation of institute of administrative responsibility, in particular to responsibility for offence in an informative sphere. During consideration of the marked offences arise up certain.

Analysing the results of questioning of experts of the Ukrainian independent center of political researches and Center of legislative reforms in relation to main legal obstacles in Ukraine for realization of right on access to information, mark that public authorities often violate an informative legislation and often enough does not answer upon informative requests of citizens.

Key words: right on access to public information, administrative responsibility of public servants of public organs for an ungrant or ill-timed grant to information, trisyllabic test, informative query, unpromulgation of information, concealment or elimination.

Правове забезпечення права на доступ до публічної інформації є однією з найважливіших гарантій становлення будь-якого демократичного суспільства. Ще з 1766 року Закон Швеції про свободу преси визначив принцип, згідно з яким урядові документи мають бути відкритими для суспільства, а також надав громадянам право звертатися із запитом до урядових органів щодо надання документів. У цілому досвід інших країн, які прийняли закони про доступ до

публічної інформації, свідчить про позитивний вплив таких законодавчих змін на реалізацію громадянами інших основоположних прав, підвищення ефективності діяльності органів влади, а також зменшення ризиків корупції.

Право на доступ до публічної інформації є конституційним правом людини, передбаченим і гарантованим статтею 34 Конституції України, яка, у свою чергу, ґрунтується на положеннях статті 10 Конвенції про захист прав та основоположних свобод людини, статті 19 Загальної декларації прав людини, статтях 18 та 19 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права тощо. Так, кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

З метою забезпечення прозорості та відкритості суб'єктів владних повноважень, створення механізмів реалізації права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, та інформації, що становить суспільний інтерес, ми вирішили проаналізувати основні підстави адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про доступ до інформації.

Актуальність теми дослідження була зумовлена недостатністю дієвих правових засобів реалізації передбаченого статтею 34 Конституції України права кожного на доступ до інформації, зокрема публічної інформації – тієї, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень та інформації, що становить суспільний інтерес.

Питання правового регулювання обігу інформації та відповідальності за порушення законодавства у сфері доступу до інформації вивчали такі науковці, як Кормич Б.А., Арістова І.В., Марущак А.І., Кохановська О.В., Сопілко І.М., Брижко В.М. та інші.

Серед досліджень адміністративно-правової науки, які стосуються проблем захисту інформації з обмеженим доступом про людину виділяємо роботи Ю.О. Гелич, Д.О. Гетманцева, О.В. Олійника, І.В. Шатковської та інших науковців.

Але звертаємо увагу на те, що в зазначених дослідженнях не були висвітлені підстави адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про доступ до інформації, не аналізувалися ті підстави, які виникли із прийняттям ЗУ «Про доступ до публічної інформації».

Мета публікації – висвітлення підстав адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про доступ до інформації, з'ясування найбільш розповсюджених порушень у цій сфері і розробка пропозицій щодо їх усунення. Задля досягнення мети дослідження завданнями цієї статті визначаємо:

- розкриття підстав адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про доступ до інформації на основі КуАП і ЗУ «Про доступ до публічної інформації»;
- визначення поняття і процедури «трискладового тесту» щодо оприлюднення інформації державними органами влади;
- розкриття в контексті розвитку сучасного інформаційного суспільства перспектив усунення прогалин у регулюванні доступу до інформації.

Досліджуючи право на доступ до інформації, логічним буде визначити основні аспекти порушення такого права. Інститут адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про доступ до публічної інформації є однією з гарантій належної його реалізації. Проте звертаємо увагу на необхідність встановлення чіткого переліку санкцій, які настають для посадових осіб при скоєнні визначених правопорушень.

З іншого боку, дослідження питання юридичної відповідальності за порушення законодавства про доступ до інформації є, передусім, корисним для державних службовців. Необхідність такого дослідження пов'язана з великою кількістю новел, що впроваджені у зв'язку з прийняттям і оновленням масиву законодавчих актів: "Про інформацію", "Про доступ до публічної інформації", "Про звернення громадян", "Про доступ до судових рішень" та "Про засади запобігання і протидії корупції". Посадові особи мають право знати, які їх дії або бездіяльність тягнуть за собою відповідальність.

Загальні положення адміністративної відповідальності посадових осіб державних органів за порушення законодавства про інформацію визначені в статті 212-2 КУпАП [2].

Частина перша цієї статті передбачає, що... «неправомірна відмова в наданні інформації, несвочасне або неповне надання інформації, надання інформації, що не відповідає дійсності, у випадках, коли така інформація підлягає наданню на запит громадянина чи юридичної особи відповідно до Законів України «Про інформацію», «Про звернення громадян» та «Про доступ до судових рішень», – тягне за собою накладення штрафу на посадових осіб від п'ятнадцяти до двадцяти п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян». І хоча норма Кодексу і визначає підстави притягнення посадових осіб до відповідальності, але слід зазначити, що вони потребують доопрацювання і приведення у відповідність із вищевказаними нормативно-правовими актами.

Так, Закон України «Про доступ до публічної інформації» у ст.24 визначає, крім перерахованих раніше, наступні підстави відповідальності [3]:

- 1) ненадання відповіді на запит;
- 2) неоприлюднення інформації;
- 3) необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом;
- 4) нездійснення реєстрації документів;
- 5) навмисне приховування або знищення інформації чи документів.

Стосовно юридичної відповідальності за ненадання інформації слід зазначити, що найчастіше вказані правопорушення тягнуть адміністративну відповідальність.

Одним з актуальних напрямів реформування українського адміністративного права є модернізація інституту адміністративної відповідальності, зокрема відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері. Під час розгляду зазначених правопорушень виникають певні складнощі.

Звертаємо увагу на той факт, що чинний Кодекс України про адміністративні правопорушення, (далі – КУпАП), не має окремої глави, присвяченої саме правопорушенням в інформаційній сфері, а правопорушення, які можна було би включити до цієї глави, розміщено в різних главах Особливої частини КУпАП.

Розглядаючи міжнародний досвід регламентації адміністративної відповідальності за правопорушення у сфері обігу інформації, слід зазначити, що, наприклад, Кодекс про адміністративні правопорушення Російської Федерації від 20 грудня 2001 р. містить гл.13 «Адміністративні правопорушення в галузі зв'язку та інформації». Так, Федеральним Законом від 31.05.2010 № 108-ФЗ до цієї глави внесені статті 13.27 і 13.28, у яких йдеться про порушення вимог до організації доступу до інформації про діяльність державних органів і органів місцевого самоврядування і її розміщення в мережі "Інтернет" і порушення порядку надання інформації про діяльність державних органів і органів місцевого самоврядування. Але, незважаючи на це, не можна сказати, що перелік підстав для притягнення посадових осіб за порушення доступу до інформації є повним.

Проаналізуємо таку підставу відповідальності, як неоприлюднення інформації.

Під описане цією нормою порушення підпадають, зокрема, такі випадки:

- неоприлюднення інформації, прямо передбаченої в статті 15 Закону України «Про доступ до публічної інформації»;

- неоприлюднення іншої інформації, обов'язковість оприлюднення якої передбачена законодавчими актами, оскільки про це зазначається в п.12 ч.1 ст.15 Закону України «Про доступ до публічної інформації»;
- неоприлюднення інформації на офіційному веб-сайті розпорядника, коли такий веб-сайт існує (навіть якщо ця інформація була оприлюднена іншим способом);
- порушення строків оприлюднення інформації/документів, яке виразилося в недотриманні обов'язку:
 - ✓ оприлюднення інформації, передбаченої в ч.1 ст.15, невідкладно, але не пізніше п'яти робочих днів з дня затвердження документа (ч.2 ст.15);
 - ✓ оприлюднення проектів нормативно-правових актів, рішень не пізніше, як за 20 робочих днів до дати їх розгляду (ч.3 ст.15);
 - ✓ здоров'ю або майну осіб та заходи, які у зв'язку з цим вживаються (ч.4 ст.15) [3].

Слід зазначити, що хоча ч. 2 статті 23 Закону ув'язує право на оскарження із “запитувачем”, оскарження невиконання розпорядником обов'язку оприлюднювати інформацію відповідно до статті 15 Закону може здійснюватися будь-якою особою. Це впливає із загального положення щодо права на оскарження в частині першій статті 23 Закону.

Підставою для притягнення до адміністративної відповідальності є необґрунтоване віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом.

Теоретики інформаційно-правових відносин, такі як О.Ващук, під необґрунтованим віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом розуміють – вчинення дій по протиправному закриттю інформації. Це може бути: надання документам, а не інформації, обмежувальних грифів; надання інформації обмежувальних грифів, не передбачених законодавством (наприклад, “не для друку”), віднесення інформації, яка не відповідає усім трьом елементам “трискладового тесту” до інформації з обмеженим доступом (частина 2 статті 6), ненадання інформації, якщо немає законних підстав для обмеження в доступі до такої інформації, які існували раніше тощо [9].

Крім того, Р. Головенко визначає наступні порушення щодо необґрунтованого віднесення інформації до інформації з обмеженим доступом:

- ✓ віднесення інформації до категорії обмеженого доступу, якщо така інформація раніше вже правомірно оприлюднювалася розпорядником;
- ✓ віднесення інформації до категорії обмеженого доступу, якщо зникли законні підстави для обмеження доступу до неї;
- ✓ віднесення інформації до категорії обмеженого доступу, якщо це прямо заборонено законами, наприклад, частиною третьою статті 13, частиною другою статті 14 Закону України «Про інформацію»;
- ✓ обмеження доступу до документа в цілому замість обмеження доступу до окремої інформації в ньому.

Слід звернути увагу, що визначена нами підстава адміністративної відповідальності має зв'язок з питанням аналізу інформації на підставі трискладового тесту. За визначенням М.В. Лациба, О.С. Хмара, В.В. Андрусів, трискладовий тест – це процедура застосування розпорядником інформації сукупності передбачених ст.6 Закону України «Про доступ до публічної інформації» підстав (критеріїв), наявність яких дозволяє такому розпоряднику інформації віднести певні відомості до інформації з обмеженим доступом [7].

Службова інформація, як і таємна або конфіденційна, є однією з трьох можливих категорій інформації з обмеженим доступом. Різні категорії інформації з обмеженим доступом визначають різний режим її охорони (у таємної інформації він, звісно, «найжорсткіший»), але алгоритм віднесення публічної інформації до інформації з обмеженим доступом застосовується один для всіх категорій – трискладовий тест за частиною 2 статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»

Якщо розпорядником інформації встановлено, що запитувана інформація є інформацією з обмеженим доступом, такий розпорядник інформації має встановити вид інформації з обмеженим доступом, за якою звернувся запитувач (конфіденційна, таємна або службова).

Наступний крок – потрібно визначити, чи запитувана інформація стосується інтересів національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, чи можливі заворушення або злочини при наданні доступу до запитуваної інформації, чи в інтересах охорони здоров'я населення обмеження доступу до цієї інформації, чи не постраждає репутація або права інших людей в результаті надання доступу до цієї інформації, чи отримана запитувана інформація конфіденційно, чи стосується дана інформація питання авторитету і неупередженості правосуддя.

Якщо на всі поставлені вище питання відповідь негативна, розпорядник інформації надає доступ до запитуваної інформації. Якщо хоча б на одне з поставлених вище питань є позитивна відповідь – розпорядник інформації має визначити, чи не буде розголошенням запитуваної інформації завдана істотна шкода зазначеним інтересам, наявність яких у запитуваній інформації він встановив. Якщо відповідь на дане питання негативна – розпорядник інформації надає запитувачу доступ до зазначеної інформації. Якщо відповідь на дане питання позитивна – розпорядник інформації визначає: чи переважає шкода від оприлюднення такої інформації над суспільним інтересом в її отриманні. При позитивній відповіді на дане питання: запитувачу інформації буде відмовлено в наданні доступу до запитуваної інформації. При негативній відповіді – розпорядник інформації надає запитувачу доступ до запитуваної інформації.

Розповсюдженням порушенням серед посадових осіб державних органів є нездійснення реєстрації документів. Так, під цією підставою Р. Головенко розуміє порушення працівником розпорядника своїх посадових обов'язків щодо практичної реалізації пункту 2 статті 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації» – систематично вести облік документів, що знаходяться у володінні розпорядника [8].

Розглянемо і такий вид правопорушень посадових осіб державних органів, як навмисне приховування або знищення інформації чи документів. Це діяння потребує особливої уваги, оскільки стосується умисних діянь, тобто таких, коли особа усвідомлювала суть і шкоду своєї дії або бездіяльності, передбачала її негативні наслідки і бажала їх настання або не бажала, але свідомо припускала їх настання.

Розглянемо окремо обидва аспекти правопорушення. По-перше, це – приховування інформації або документів. Так, М. Демкова під приховуванням документів розуміє умисне вчинення дії чи бездіяльності з тією метою, щоб не дати особі або громадськості загалом можливості дізнатися про існування певної інформації (документа) чи про їх наявність у розпорядника [11]. Це може виражатися, зокрема, у формі:

- умисного нездійснення реєстрації існуючого документа;
- неправдивого повідомлення про те, що такої інформації чи документа не існує взагалі або що розпорядник ними не володіє;
- умисної хибної ідентифікації документа/інформації, яка призвела до неможливості їх відшукати серед інших документів/інформації розпорядника (в т.ч. умисне поміщення інформації або документа в неналежне місце зберігання);
- умисного надання документу або інформації такої форми, що перешкоджає їх прочитанню.

По-друге, це – знищення документа. Під ним розуміють механічну, фізико-хімічну, біологічну або іншу його обробку, яка спричиняє неможливість сприйняття інформації, що була закладена в документі. Знищення інформації можливе у двох формах – знищення в цілому її носія, зокрема документа (наприклад, спалювання паперового документа, пошкодження жорсткого диска від комп'ютера), або знищення самої інформації в ньому, хоча сам документ може і залишитися (наприклад, замальовування абзаців тексту на паперовому носіїві, редагування тексту в текстовому файлі на комп'ютері).

Аналізуючи результати опитування експертів Українського незалежного центру політичних досліджень і Центру політико-правових реформ щодо головних правових перешкод в Україні

для реалізації права на доступ до інформації, зазначаємо, що органи державної влади часто порушують інформаційне законодавство та досить часто не відповідають на інформаційні запити громадян. Закон "Про інформацію" зобов'язує органи державної влади відповідати на інформаційні запити громадян, а закон "Про боротьбу з корупцією" приховування відкритої інформації визнає як корупційне діяння. Незважаючи на це, тільки 8,8% респондентів отримали відповіді від органів влади на всі свої інформаційні запити. Половина респондентів зазначила що отримала відповіді в 75% своїх запитів [11].

Серед найбільш розповсюджених правопорушень є те, що органи державної влади в переважній більшості випадків не надають весь обсяг запитуваної інформації. Так, 40% респондентів зазначило, що тільки на половину їх запитів орган влади надав запитувану інформацію. Жоден респондент не вказав, що органи влади в 100% випадків задовольняють їхні інформаційні запити в повному обсязі.

Громадяни найчастіше зустрічаються з такими порушення інформаційного законодавства з боку державних органів, як відповідь не містить запитуваної інформації, повне ігнорування інформаційного запиту та невчасне надання запитуваної інформації.

За даними опитування, відзначаємо, що найчастіше органи влади відмовляються надавати інформацію про рішення щодо виділення земельних ділянок (45,6% випадків), про стан виконання бюджету та державних програм (35,1%) і інформацію про рішення щодо відчуження комунальної та державної власності (35,1%). Інформацію про акти з грифом "не для друку", "для службового користування", "опублікуванню не підлягає" відмовлялись надавати 24,6% респондентів.

Найчастіше право на доступ до інформації порушують органи місцевого самоврядування (57,9% випадків респондентів) та обласні та районні державні адміністрації (54,4%). Найменше нарікань на органи центральної влади – Верховну Раду України (3,5%), Президента України (8,8%) та Кабінет міністрів (10,5%). Центральні органи виконавчої влади порушували право на доступ до інформації 21,1% респондентів [11].

Підсумовуючи вищесказане, доходимо наступних висновків, що із прийняттям Законів України "Про доступ до публічної інформації" та "Про внесення змін до Закону України "Про інформацію" (нова редакція) вбачається гарантованість кожній особі у відкритості, доступності інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, шляхом вільного її отримання (через звернення чи через запит на інформацію) для забезпечення своїх потреб і законних інтересів.

Визначеними законами і Кодексом України про адміністративні правопорушення передбачаються підстави притягнення посадових осіб державних органів до адміністративної відповідальності. Але аналізуючи сучасний стан визначеної проблеми, звертаємо увагу на задовільний рівень дотримання законодавства про доступ до інформації і численну кількість порушень з боку органів влади в цій сфері.

Пропонуємо, по-перше, особливу увагу органам державної влади приділити приведенню у відповідність із законами України Кодексу про адміністративні правопорушення і розширенню кількості підстав притягнення до відповідальності, по-друге, прискорити розробку дієвого механізму виявлення і усунення порушень у цій сфері.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – К., 1996. – 254к/96-ВР. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-Х [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
3. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.11 р. № 2939-VI. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>
4. Про інформацію: Закон України від 02.10.92 р. № 2657-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>

5. Про внесення змін до Закону України “Про інформацію”: Закон України від 13.01.11 р. № 2938-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2938-17>
6. Арістова І.В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти: монографія / І.В. Арістова. – Х.: Вид-во Ун-ту внутр. справ, 2000. – 368 с.
7. Брижко В.М. Про узгодженість понять у сфері інформаційного права / В.М. Брижко // Правова інформатика. – 2009. – № 1. – С. 39-45.
8. Благодарний А.М. Проблемні питання надання інформації посадовим особам правоохоронних органів / А.М. Благодарний // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2010. – № 10. – С. 72-78.
9. Гонцяж Я. Свобода інформації та виконавча гілка влади: правові норми. Інструкції. Процедури / Я. Гонцяж, Н. Гнидюк. – К.: Міленіум, 2002. – 240 с.
10. Письменицький А.А. Галузеві ознаки інформаційного права України / А.А. Письменицький // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – 2001. – № 15. – С. 28-36.